

gime, cum a fost *Götz von Berlichingen* și *Iphigenia*, ca să nu mai spunem nimic despre *Faust* pe care l-a cizelat mereu timp de 40 de ani. *Eminescu* de asemenea își migălea scrisul și îl matura lungă vreme. Așa se vede că făcea și *Duiliu Zamfirescu*. Dar se mai distinge ceva din scrisorile sale : primea critica și admitea corectura altuia. Este drept că acel altul era *Maiorescu*. Totuși un scriitor ca el scrie lui *Maiorescu* așa : „*Negreșit că nu voi publica „Viața la țară“ decât după împreună cetire. Deo Domnul să ne vedem cit mai curind și să ne potrivim la vreme liberă, că despre tăiere cit poftiți!*”

Și în altă parte : „*Vom schimba tot ce veți vrea*”.

Apoi iar : „*Cu dragă inimă voi tăia și voi schimba orice*”.

Peste tot revine grija de a se asigura asupra efectului pe care scrisul său îl lasă. Nu se arată nicăieri ca un ipersuficient care face din persoana sa singurul criteriu al valorilor.

Mare lecție, și tare ne-ar prinde bine azi s'o învățăm și noi. Mai ales azi, când au răsărit romancierii pe echipe și romanele umplu vitrinele pe două rânduri odată, mare nevoie am avea să reintroducem spiritul de răgaz și de auto-critică, pe care îl găsim că se desprinde din scrisorile lui *Duiliu Zamfirescu*. Asta ar cere să dispară obiceiul romanului cu dată fixă, ori a volumului de sărbători. Un produs literar trebuie să fie o alcătuire organică, o lucrare vie, care nu se poate compune numai din incidente. Trebuie să închidem timpul în inspirațiile noastre, pentru a le da adâncime și durată. Oricît s'ar fi mecanizat de mult meșteșugul tipăririi, aducînd cu el o fantastică repeziciune de execuție, meșteșugul scrisului e și azi, ca altă dată, operă personală care trebuie să consume viață pentru a fi viu.

Și asta se uită azi. P. Gr.

Carpații, an. IV, No. 1, 15 Ianuarie 1936, Cluj.

„*Carpații*” e o revistă de vînătoare, o bună revistă, care apare de trei ani în capitala Ardealului, sub conducerea d-lui Ionel Pop. Articole de specialitate vînătorească, literatură de vînătoare, studii tehnice asupra cîinilor de vînat ori a animalelor sălbatice, nobile, din munții și codrii noștri. Revista se ocupă și de pescuit. În unul din anii trecuți, d. Al. Brătescu-Voinesți și-a publicat aici studiul lui despre meșteșugul undiței.

Iată cîteva din titlurile articolelor din acest număr: Gh. Udrea: O primejdioasă vînătoare de capre negre, în munții Negoii-Șerbata.—Profesorul Dionisie Linția: Insemnătatea ecologică a paserilor răpitoare.—S. Vilcu: Vițel de cerb și iezi, lăsați singuri peste zi.—I.: Muget de cerbi în cap de iarnă.

La 15 Ianuarie, s'a închis vînatul de iepuri. Urechiații, însfirșiți, respiră și adresează vînătorilor, prin revista „*Carpații*”, următoarea urare de anul nou:

Să trăiești,
Să 'mbătrînești,
Să nu ne mai fugărești !
Pușca ta să ruginească,
Țeava 'n zece să plesnească,
Gloanțele să se topească,
Iar copoii
Marțafoii,
Mofturoșii,
Și botoșii
Să pornească 'n lumea mare
Cu cozile pe spinare! Ms.